

samme Kjærlighed og Hengivenhed til Forfatningerne, som vi Andre. Dette faaer man nu imidlertid at finde sig i; en Deel af dem have jo allerede efterhaanden forandret deres Stemning og sluttet sig til, hvad de i Begyndelsen forsmaaede og forskjøb. Men det gaaer dog vist ikke godt an, at Nogen paadrager sig Skin af, paa Grund af Modbydelighed mod vore Forfatningsforhold, at sætte sig i Forbindelse med fremmede og navnlig fjendtlige Magter. Jeg siger paa ingen Maade, at dette er skeet; men jeg siger, at Vedkommende har paadraget sig et Skin deraf, og det forekommer mig, at det maa være lige meget i Regjeringens og den Paagjældendes egen Interesse, at dette Skin fjernes.

Vi høste nu i Holsteen de sørgelige Frugter af den Slaphed, som vistest efter det forrige Dyrers Dphør, og jeg troer heller ikke, at den ængstelige Omhed, hvormed man har behandlet det slesvigholsteenske Parti i Slesvig, har baaret gode Frugter. Det forekommer mig at være en Skandale, naar man den Dag idag i den Kongelige danske Hof- og Stats-Kalender for 1864 seer opført Prinds Friederich Emil August af S. H. S. Augustenborg som Eier af 4 slesvigiske Godser; thi vilde den danske Regjering ikke lade den Mand, der førte væbnede Dyrerhobe mod sin Konges Tropper, fradømme sine Eieendomme, saa kunde man idetmindste have afskjøbt ham dem. At han vedbliver at staae som Eier af disse Godser, finder jeg uanstændigt. Saa langt som jeg nu er fra i fjerneste Maade at sætte den paagjældende, her omhandlede Person i Klasse med hiin, saa villig jeg erkjender, at han i Loyalitet staaer langt over de Allerfjeste af sine Standsfæller i Slesvig og Holsteen, saa troer jeg dog ikke, at denne hans Loyalitet berettiger ham til at foretage en saa paafaldende Handling som den, at begive sig til et fjendtlig Lands Hovedstad, og søge dets Konge og Minister under en brændende Krig, uden at der affordres ham en Forklaring desangaaende. Derfor er det, jeg tillader mig at stille denne Forespørgsel til den høitagtede Justitsminister, om han ikke agter at lægge Stamhuset Selsø med Lindholm og Boguæs i Rjøbenhavns Amt, samt Fideikommissgodserne Saltø

og Harrested i Sorø Amt under foreløbigt Beslag, indtil Besidderen gjør tilfredsstillende Rede for den ham tillagte politiske Handling?

Justitsministeren: Saavel Indholdet af den ærede Landsthingsmands Forespørgsel som den Maade, hvorpaa han har motiveret den, synes at gaae ud fra den Forudsætning, at det staaer i Justitsministerens Magt at lægge Beslag paa en Persons Gods, for derved at fremtvinge Afgivelsen af Dphysninger, som man anseer for at være ønskelige. Jeg troer at kunne sige, at denne Forudsætning er aldeles urigtig. Justitsministeren er ikke berettiget til, ad administrativt Veie at lægge Beslag paa nogen Persons Gods, for derved at fremkalde Dphysninger, som han kunde ansee for ønskelige eller fornødne; han er ikke engang berettiget til, som det hedder i Forespørgselen, at lægge under foreløbigt Beslag, han er overhovedet slet ikke berettiget til ad administrativt Veie at foretage saadanne Skridt med Hensyn til nogen Undersaats Gods. Det er netop derfor, at jeg tilegner mig, som et Bevis for Hensigtsmæssigheden af den Maade, hvorpaa vor Lovgivning har opfattet dette Forhold, den Bemærkning, som den ærede Landsthingsmand gjorde om, at det maa staae klart, at alle Undersaatter ere lige for Loven, at Standen ikke gjør nogen Forskiel. Det er netop det, der her maa holdes fast ved, at Alle ere lige for Loven, og ligesaa lidt som Justitsministeren er berettiget til at lægge en ringe Mand's Gods under Beslag paa Grund af, for at bruge den ærede Landsthingsmand's Udtryk, at der kan være Skin af et ulovligt Forhold, ligesaa lidt vil Justitsministeren være i Stand til at gjøre det med Hensyn til nogen Andens. Hvis Justitsministeren anseer det fornødent at faae en Beslaglæggelse iværksat paa Gods, maa han gaae en ganske anden Veie. Beslaglæggelse er ligesom Arrest en Retshandling, og han maa derfor henvende sig til den Myndighed, der er kompetent til at foretage denne Retshandling, med en Opfordring om at iværksætte denne Beslaglæggelse; men idet han gjør det, er han ogsaa aldeles vist udsat for, at den vedkommende Retsbetjent, der er den kompetente Person, vil afgive den Kjendelse: „Det gjør jeg ikke, fordi Justits-